

— Тъ искатъ сина на Асена! И нищо друго не може ги укроти! Сякаш само той е способенъ да размахва браненъ мечъ за България, тоя невръстенъ хлапакъ! Азъ ще имъ покажа сега кой седи на престола имъ. Още малко търпение . . . Всичко ще се управи.

Целгура поклати глава.

— Не. Тъ нѣма да се усмирятъ догде не видятъ Иоанна въ Търново. Най-сетне какво? Повикай го, нали той е наследника на престола? И безъ това държавата ти нѣма наследникъ!

Тя приближи нѣколко крачки до него, цѣла облѣна въ хладни сребърни лѣчи, заплашителна, злоеща.

Борилъ прехапа тънки устни. Разбра накъде биеше тя съ въпроситѣ си. Но можеше ли той да ѝ каже, че очакваниятъ наследникъ не можеше да бѣде сина на Асена, а детето, което щѣше да му роди дъщерята на Епиротския деспотъ?

Той разтърси леко изгърбенитѣ си плещи, сякаш облѣхнатъ отъ внезапенъ студъ.

— Не мислишъ какво бръшолевиншъ. Да стѣпли кракътъ на Иоана въ Търново! Не знаешъ ли, че още щомъ премине Истрия и цѣлятъ народъ ще го провъзгласи за царъ и ще ни помете отъ тука! Не знаешъ ли, че всички богомили сж съ него, почти всички боляри, най-влиятелнитѣ епископи? Само куманскитѣ главатари и двама-трима войводи сж още съ мене. Тѣхнитѣ войски и влашкитѣ наемници ме поддържатъ. Нима не знаешъ, че ако престана да имъ плащамъ и тѣ ще ме изоставятъ. А ако Иоанъ дойде тука ще подири смѣтка за зестрата на Мария . . . А тя е почти наполовина похарчена. Да го повикамъ! Защото не мога безъ неговата подкрепа, нали? Не! Азъ не трѣбва да показвамъ, че се боя. Нѣма да се спра предъ нищо! И ще наложа своето!

Той доближи до прозореца. Прострѣ рѣжа.

— Ето тамъ се редятъ нови кладѣ за утре. Ще натрупамъ кладѣ до небето високи, ще напълня всички тъмници, рѣпки отъ кръвъ ще пролѣя, но ще ги унищожа! Тежко томува, който не зачита повелитѣ на моя Синодикъ!